

Antivirus: Osobní zodpovědnost

- CZ24 News | 1. června 2023

Osobní zodpovědnost je koncept zásadní jak pro *osobní* vývoj, tak pro vývoj celé společnosti. Růst člověka spočívá v jeho rozhodnutích nebo volbách, v pozorování následků vlastního jednání, a v poučení se z nich. Každý čin má nějaký následky, a když jsou špatný, je to znamení, že by se takové činy neměly opakovat. Za svoje omyly, chyby a napáchanou škodu by měl bejt každé zodpovědné a měl by se z nich učit.

V našem světě ale zodpovědnost chybí na mnoha úrovních. Už dávno to není něco, co by se lidem vštěpovalo. Lidi nejsou vedeni k *zodpovědnosti*, ale k *poslušnosti*, což je úplný opak. Odpovědnost je mimoto jakýmsi pojítkem mezi příčinou a následkem, ale dnes se tohle spojení záměrně rozbíjí, příčiny se od následků odtrhují, se všim se manipuluje a ke všemu se uvádí falešný důvody.

Ze slova “zodpovědnost” se stal jen další prázdný pojem, kterej se překrucuje a používá k manipulaci a vydírání, a jehož pravej význam už většina společnosti nechápe. A jak jsme viděli v době kovidotskej, nezodpovědným lidem se říkalo, že jsou zodpovědní, a byli štváni proti těm opravdu zodpovědným, kteří byli naopak označováni za nezodpovědný. Dá se klesnout ještě níž? (Nemělo by to jít, ale naše “vláda” určitě ještě něco vymyslí.)

Poslušnost je opak zodpovědnosti

Abysme zas odmaskovali trochu tý manipulace a uvedli pár věcí na pravou míru, vysvětlíme si, co je zodpovědnost a jakej má vztah specifický k poslušnosti.

Podle různých slovníků je zodpovědnost “**schopnost jednat *nezávisle* a rozhodovat se *bez autorizace*”** nebo “**mravní schopnost stát za svým jednáním a nést jeho následky**”.

Takže si to trochu rozvedeme, aby to bylo jasnější. **Zodpovědný člověk** je takovej, kterej **se rozhoduje sám za sebe**, tj. nepřejímá automaticky rozhodnutí někoho jinýho, a nese si následky svých rozhodnutí. Má to i nějaký morální aspekt, takže zodpovědný člověk si **stojí za tím, co považuje za správný**, i když ho někdo nutí se rozhodnout jinak. Co nám to říká?

Když vám vláda řekne, abyste něco udělali, vy se nad tím *zamyslete*, *zvážíte* to, posoudíte, *jestli je to správný nebo špatný*, jestli to dává *smysl*, jakej to bude mít na koho *dopad*, a podle toho všeho se *sami rozhodnete*, jestli poslechnete, **pak jste zodpovědní**. Když zjistíte, že se po vás chce něco špatnýho, tak to *neuděláte*. **Berete zodpovědnost na sebe**.

Když vám vláda řekne, abyste něco udělali, vy to nijak nezpochybňujete, nezamyslete se nad tím, neposuzujete správnost nebo jestli to dává *smysl*, a prostě uděláte, co vám vláda řekne, **pak nejste zodpovědní**. Pokud uděláte, co vám vláda řekne, ať je to dobrý nebo špatný, říká se tomu poslušnost, ne zodpovědnost, což je velký rozdíl. **Zodpovědnost házíte na vládu**.

Když pak věci dopadnou špatně, rozdíl je v tom, že ta první skupina akceptuje následky svého rozhodnutí, ať jsou jakýkoliv, zatímco ta druhá skupina bude přitrouble říkat, “ale to mi řekli oni!”, jak malí haranti, kteří se nikdy nenaučili jednat samostatně a stále si myslí, že za všechny jejich problémy může někdo jinej, i když do nich skočili oni sami po hlavě.

Ted' si můžeme všichni vzpomenout na nedávnou klamdemii. Říkali nám: “Noste roušky! Držte se dál od lidí! Nikoho se nedotýkejte! Zůstaňte doma! Všichni se naočkujte!”

My jsme říkali: "Co je to za blbost? Proč bych se měl vyhybat lidem? Proč bych si měl dávat hadr na hubu? Vždyť je evidentní, že to škodí. Proč bych měl zůstat doma? A proč bych do sebe měl nechat píchnout nějakou experimentální látku, která evidentně nebyla pořádně otestovaná? A to všechno kvůli něčemu, co vypadá jako normální chřipka? Takový blbosti dělat nebudu."

Zombíci... nic neříkali a jen dělali, co se jim nařídilo. Když jim někdo naznačil, že je to blbost, jejich reakce nebyla, "No, já jsem o tom přemýšlel a myslím, že je to takhle správně." Jejich reakce byla, "Oni říkali, že..." Všechno nechávali na nějakých "oni". (Náhodná poznámka: v japonštině "oni" (鬼) znamená "démon[i]".)

Takže kdo byl zodpovědný?

Kdo se rozhodoval sám za sebe, dle svého nejlepšího uvážení?

A kdo jen dělal jakoukoliv blbost, kterou mu řekli?

Tady teda máme zodpovědnost v kostce. **Poslušnost nejen že není zodpovědnost, ale přímo ji vylučuje. Když budete na 100% poslušní, tak se zodpovědnosti vždycky vyhýbáte.** Je teda absurdní, že jsme za nezodpovědný byli označováni my, kteří jsme přezkoumávali nařízení vlády, rozhodovali se sami za sebe, a byli ochotní nést za svoje volby následky.

A je úplně jedno, že jsme s rouškama, fuckcínama, lockdownama a dalšíma blbostma měli pravdu. To je jen bonus. Z hlediska zodpovědnosti by na situaci nic neměnilo, kdybysme ji neměli.

Zodpovědnost se člověk musí naučit

Malý dítě není zodpovědný. Nejdřív se musí seznámit s tím světem okolo a naučit se v něm cítit spokojeně a bezpečně. Zodpovědnost po něm ze začátku nemůžeme chtít. Malý dítě je středem vesmíru, kterej se točí kolem něj. Nezajímá se o to, jakej dopad má jeho činnost na ostatní.

Pak se děti učí poslušnost, protože zodpovědnost ještě pořádně nechápou. Musí si po sobě uklidit, protože jim to řekla maminka, protože ty skutečný důvody, proč po sobě uklízet, jsou na ně ještě složité. Stejně tak dostávají spoustu příkazů, co nesmí dělat, jako třeba sahat na kamna nebo lízt do silnice, protože maminka ví, jaký nebezpečí tam hrozí. Dítě to ještě nechápe a je mu to jedno, tak se musí naučit nějakou poslušnost.

To ale platí pro malé děti! **Jednou z toho musí vyrůst** a naučit se myslet samostatně a pochopit ty *skutečný* důvody, proč se něco nemá dělat. Pochopí, že kamna pálí, po silnici jezdí auta, a že když si po sobě nikdo nebude uklízet, tak se tu všichni budeme topit v bordelu.

Bohužel zombíci v tomhle směru nikdy nevyrostli, zodpovědnost nikdy nepochopili, a celej život operují na bázi té poslušnosti. Vláda je v tom samozřejmě podporuje, protože jí se to náramně hodí. **Vláda nechce zodpovědný lidi**, kteří se umí rozhodovat *sami za sebe* a všechny rozkazy a nařízení přezkoumávají. Vláda chce poslušný ovečky, který se na nic neptají a poctivě plní i ty nejpitomější nařízení.

Nedá se čekat, že bysme ze zombíků vydolovali nějakou zodpovědnost, ale bylo by dobrý, kdyby aspoň věděli, *co to je*, nepletli si to s poslušností, a neobviňovali ostatní z něčeho, co se týká spíš jich samotnejch.

Zodpovědnost a vláda

Vláda nejen že nemá zájem o zodpovědnost u ostatních lidí, ale hlavně se za každou cenu vyhýbá zodpovědnosti vlastní. Politický systém je už dlouhou dobu natolik zkorumpovaný, že politiky už dávno ani nenapadne, že by za něco nesli zodpovědnost – protože to po nich nikdo nechce.

Politik si může dneska dělat v podstatě co chce, a téměř vždycky mu to projde. Tresty pro politiky prakticky neexistují. (Výjimky jsou snad jen když dojde na čistky ve vlastních řadách, protože už není na koho jiného svádět vlastní chyby.)

Politik může porušovat zákony, protože ví, že mu to projde. Může porušovat předvolební sliby, protože ho nic nenutí je dodržovat. (Ačkoliv celá pointa volebního systému je, že lidi volí politiky, kteří slíbí, že budou dělat to, co lidi chtějí. Když ale politiky nic nenutí ty sliby dodržovat, je celý volební systém dost k ničemu... ale o tom jindy.)

Samozřejmě když zodpovědnost neexistuje “na vrcholu” společnosti, když nemá kdo jít příkladem, dá se těžko očekávat, že bude existovat někde jinde. Celý náš systém někdo “hacknul”, všude na vyšší místa dosadil svoje parazitický loutky, a celý systém přeorientoval ze *zodpovědnosti* na *poslušnost*, protože tak je snadnější všechno a všechny manipulovat.

Poslušnost není u dospělejších lidí žádná ctnost. Pokud si dospělý člověk myslí, že je “dobřej”, protože je poslušnej a dělá, co mu nařídila vláda, nebo “odborníci”, nebo nedej bože média, tak jen ustrnul na úrovni dítěte, který věří, že je “dobrý”, když poslušně dělá, co po něm chce maminka. Zatímco jako vývojová fáze v dětství je to v pořádku, v dospělosti už je to *patologické stav*.

Poslušnost u dospělého člověka je hlavně známkou mentální nevyzrálosti, závislosti na autoritách, neschopnosti samostatně myslet, a nedostatku právě té zodpovědnosti. Samozřejmě do toho zapadá ten klasický příklad nacistický výmluvy z dob Štirlera: “Já za nic nemůžu. Já jsem jen plnil rozkazy.” **Ale můžeš, blbečku. Neměl jsi je plnit!**

Podobně jako politici nesou jen minimum odpovědnosti i policisté. Patří mezi ty lepšolidy, kterým “projde všechno” a kteří nejsou trestáni za věci, za který jsme trestáni my. Nemá cenu to rozebírat do detailu – všichni víme, že když vy zmlátíte policajta, tak za to drazě zaplatíte, ale když policajt zmlátí vás, vůbec nic se mu nestane, i když při tom poruší tři zákony.

To, že politici a policajti by měli ve skutečnosti patřit mezi ty nejzodpovědnější, jen ukazuje stupeň prohnílosti této společnosti, a to, že je tu všechno naruby.

Bojovník a zodpovědnost

Jedním z rozdílů mezi zombíkem a bojovníkem je právě osobní zodpovědnost. Zatímco zombík vůbec nechápe, co to slovo “zodpovědnost” vlastně znamená (ale na ČT mu řekli, že má lidi, kteří s ním nesouhlasí, obviňovat z nezodpovědnosti, tak to dělá), pro bojovníka je to zásadní součástí jeho bezchybnosti, jak už jsem vysvětloval.

Bojovník se vždycky rozhoduje sám za sebe, na nikoho se implicitně nespolehlá, vždycky přijímá následky svých rozhodnutí, a nikdy si nestěžuje, když věci nejdou podle plánu. Své rozhodnutí nikdy nelituje a ze svých selhání se učí a neviní z nich nikoho jiného.

Žijeme v době, kdy je všechno pokroucený a postavený na hlavu, včetně základních hodnot. Politiky asi k odpovědnosti hned tak nedoženeme a zombíky chovat se zodpovědně nenaučíme. Nebylo by ale špatný udržet naživu nějakou racionální představu o tom, co ta zodpovědnost je a co není. Můžeme se pokoušet to vysvětlovat, ale hlavně musíme jít příkladem, snažit se o vlastní bezchybnost, a přijímat zodpovědnost za všechno, co sami děláme.

[ZDROJ](#)